

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2013, sp. zn. Cdo 3257/2012: „Při výkonu rozhodnutí vydaného v přestupkovém řízení proti žalobci postupoval městský úřad v rámci přenesené působnosti, a žalobcem odkazované ust. § 8 zák. č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění zák. č. 186/2006 Sb., se neuplatní potud, že v dané věci nejde o samostatnou působnost obce, neboť ze zvláštního zákona (§ 106 odst. 3 s. ř. a § 1 odst. 4 zák. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) plyne, že jde o působnost přenesenou. Skutečnost, že je pokuta žalobci v rámci přestupkového řízení uložena příjmem žalované obce (srov. § 13 odst. 3 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zák. č. 436/2004 Sb.), na daném závěru ničeho nemění. (...) Výkon rozhodnutí o uložení pokuty v přestupkovém řízení orgánem obce je výkonem přenesené působnosti. Za škodu nebo újmu způsobenou v rámci něho vydaným nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem odpovídá stát podle zákona č. 82/1998 Sb.“

Díl 3 Vybírání daní

Způsob placení daně

§ 163

- (1) Daň se platí příslušnému správci daně v české měně.
- (2) Je-li platba poukázána v cizí měně, zaeviduje ji správce daně na osobní daňový účet daňového subjektu ve výši, v jaké mu byla připsána na účet v české měně.
- (3) Daň lze platit
  - a) bezhotovostním převodem z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb na příslušný účet správce daně,
  - b) v hotovosti
    1. prostřednictvím poskytovatele platebních služeb nebo poštovním poukazem na příslušný účet správce daně,
    2. úřední osobě pověřené přijímat tyto platby, přičemž součet plateb na všechny druhy daně za jeden daňový subjekt nesmí v průběhu jednoho kalendářního dne u jednoho správce daně přesáhnout částku 500 000 Kč,
    3. šekem, jehož proplacení je zajištěno poskytovatelem platebních služeb,
    4. daňovému exekutorovi, jde-li o platbu při daňové exekuci, a
    5. oprávněné úřední osobě, jde-li o platbu pořádkové pokuty,
  - c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zákon,
  - d) přeplatkem na jiné dani.

(4) Kolkové známky vydává Ministerstvo financí. Jejich podobu, hodnoty, v nichž se vydávají, náležitosti jejich evidence, způsob placení při jejich použití a zacházení s nimi, ukončení jejich platnosti, včetně způsobu a lhůty pro vypořádání jejich nespotřebovaných zásob, jakož i další technické náležitosti stanoví Ministerstvo financí vyhláškou.

Komentář:

Nejčastější formou placení daně je její vybrání (přijetí dobrovolné platby). Platba daně je specifický úkon vůči správci daně, který není podáním, nicméně správce daně (nepříslušný) s ní zachází jako s podáním. V případě, kdy daňový subjekt zašle platbu daně na účet jiného než místně příslušného správce, se uplatní postup podle § 75, tzn., že správce daně, jemuž byla platba nesprávně zaslána, ji musí postoupit příslušnému správci daně. V tomto případě však nedochází již k zachování lhůty (tak jako u podání) a případné prodlení jde k tíži daňového subjektu (dle § 252 odst. 2 vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně).

Daň se platí v české měně, pokud je platba poukázána v cizí měně, zaeviduje ji správce daně na osobní daňový účet daňového subjektu ve výši, v jaké mu byla připsána na účet v české měně (v zahraniční měně lze platit pouze bezhotovostně či šekem). K přepočtu se v praxi použije aktuální kurz ČNB. Daň lze platit pouze způsoby uvedenými v zákoně, tzn. buď bezhotovostně (na příslušný účet SD), nebo v hotovosti – u poskytovatele platebních služeb, nebo na poště složenkou, a nebo osobně u správce daně (platí-li se na pokladně správce daně, je nutno dodržet denní limit 500 000 Kč za jeden daňový subjekt u jednoho správce daně). Na placení daní se nevztahují omezení stanovená zákonem č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti – viz § 3 odst. 2 písm. a) a g) cit. zákona.

Poskytovatelem platebních služeb se rozumí banka, pobočka zahraniční banky, spořitelní a úvěrní družstvo nebo platební instituce. Kolkovými známkami se v současné době klasické daně neplatí, tento způsob platby se uplatňuje zpravidla u poplatků. Úhradu daně lze uskutečnit také použitím přeplatku na jiné dani (§ 154 a násl.). Nově lze platit daň šekem – za den úhrady bude považován den přijetí šeku správcem daně a daň bude uhrazena ve výši, v jaké přijdou peníze na účet správce daně (viz zákon č. 191/1950 Sb., směnečný a šekový).

Pokud daňový subjekt platbu nedostatečně identifikuje, platba se eviduje na účtu nejasných plateb a po 6 letech se stává příjmem rozpočtu, ze které-

ho je hrazena činnost správce daně, který platbu přijal. Po této lhůtě zaniká nárok na její vrácení (viz § 164).

Zvláštní způsob placení daně upravuje např. § 110e zákona o dani z přidané hodnoty; při správě daně ve zvláštním režimu v tuzemsku se daň platí správci daně v eurech, a to na příslušný účet správce daně vedený v eurech, a to bezhotovostním převodem. Osoba povinná k dani, která používá v tuzemsku zvláštní režim jednoho správního místa, je povinna uvést, na kterou daň je platba určena, a označit platbu referenčním číslem příslušného daňového priznání.

Judikatura.

Rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 93/2012-39: „Daň lze platit pouze způsoby výslovně uvedenými v zákoně (§ 59 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Placení daně započtením soukromoprávní pohledávky vůči České republice tak není přípustné.“

Rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2011, č. j. 2 Afs 43/2011-66: „Ustanovení § 59 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je třeba vykládat tak, že jiné subjekty než banky, spořitelni a úvěrní družstva a držitelé poštovní licence, mají právo na vrácení částky, kterou za daňového dlužníka omylem uhradily, prokáží-li zřejmý omyl při úhradě, a nemají-li současně vlastní daňový nedoplatek ve smyslu věty čtvrté tohoto ustanovení.“

§ 164

(1) Daňový subjekt je povinen uvést, na kterou daň je platba určena, a správce daně ji na tuto daň přijme.

(2) Platbu vykonanou bez dostatečného označení daně přijme správce daně na účtu nejasných plateb a vyzve daňový subjekt, aby mu ve stanovené lhůtě oznámil, na kterou daň byla platba určena. Obdrží-li správce daně odpověď ve stanovené lhůtě, zaeviduje platbu na daň určenou daňovým subjektem v odpovědi s účinností ke dni, kdy byla vykonána. Neodpoví-li daňový subjekt ve stanovené lhůtě, určí správce daně, na kterou daň se platba zaeviduje; v tomto případě platí za den platby den, kdy ji správce daně zaevidoval.

(3) Na účet nejasných plateb přijme správce daně i platby, u nichž není jednoznačně identifikován daňový subjekt, a učiní opatření k jeho identifikaci; odstavec 2 se použije přiměřeně. Není-li platba identifikována do 6 let od konce roku, ve kterém byla přijata na účet nejasných plateb, stává se příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správce daně, který platbu přijal, a zaniká nárok na její vrácení.

(4) Správce daně přijme každou platbu daně, i když není provedena daňovým subjektem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt.

Komentář:

Daňový subjekt je povinen platbu řádně identifikovat a uvést na kterou daň je platba určena. Pokud tedy daňový subjekt hodlá např. platit daň z příjmů, a omylem uvede účet daně z přidané hodnoty nebo daně silniční, správce daně nezkoumá vůli daňového subjektu, a byť bude platba poukázána např. současně s podáním daňového přiznání k dani z příjmů, zaeviduje ji správce daně na účet, kam ji určil daňový subjekt (pokud je rovněž plátcem DPH, resp. poplatníkem daně silniční, a tyto osobní daňové účty správce daně u něj vede). V daném případě ji tedy zaeviduje např. na účet DPH, popř. daně silniční a bude s ní nakládat postupem podle § 152, resp. § 154. Pokud daňový subjekt platbu nikterak neidentifikuje, správce daně je rovněž povinen ji přijmout, v tomto případě ji zaeviduje na účet nejasných plateb a následně postupuje obdobně jako u nejasného podání, tedy vyzve daňový subjekt k určení platby a stanoví mu lhůtu, ve které tak má učinit. Pokud daňový subjekt výzvě vyhoví, je platba připsána ke dni, v němž byla učiněna. V opačném případě určí platbu správce daně a platba je uskutečněna ke dni, kdy ji správce daně na příslušný účet zaeviduje. Správce daně je povinen přijmout každou platbu daně, a to nezávisle na tom, kým byla tato platba provedena. Je tak umožněno, aby platební operaci vykonala osoba odlišná od daňového subjektu, avšak vždy s účinky pro daňový subjekt.

Na účet nejasných plateb zaeviduje správce daně platbu i v případě, že není známa osoba, která platbu uskutečnila. Správce daně pak musí učinit veškerá možná opatření, aby osobu, která úhradu provedla, identifikoval a posléze přiřadil došlou platbu ke konkrétní daňové povinnosti. Platba daně, která není identifikována do 6 let, se stává příjmem státního rozpočtu a zaniká nárok na její vrácení. Stejně jako i v případě úhrady daně osobou odlišnou od daňového subjektu se vychází z předpokladu, že osoba, která platbu provedla, tím sledovala specifický účel a byla si vědoma možných důsledků. Lhůta šesti let je delší než například srovnatelné stabilizační lhůty v civilním právu, jako je promlčení nebo možnost uplatnit právo z bezdůvodného obohacení.

Judikatura:

Rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2009, č. j. 8 Afs 27/2008-51: „Jestliže se číslo bankovního účtu daňového subjektu a identifikační číslo zadané jako variabilní symbol při placení daně odlišují, musí správce daně přijatou platbu zaúčtovat na účtu podle identifikačního čísla, a nikoliv podle majitele účtu, ze kterého byla platba uskutečněna.“

Rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 149/2013-33: „Platbu, která je označena variabilním symbolem jiného daňového subjektu, než který platbu vykonal a který není k dani, na níž byla platba určena, registrován, je třeba považovat za nejasnou platbu bez dostatečného označení daně podle § 164 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.“

§ 165

(1) Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné.

(2) Správce daně vrátí pouze platbu, která byla provedena zřejmým omylem, a to na žádost poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb učiněnou nejpozději v den, kdy platba daně byla připsána na účet správce daně; je-li žádost uplatněna později, lze tuto platbu vrátit pouze tehdy, vznikl-li touto platbou vratitelný přeplatek, který nebyl do dne vyřízení žádosti vrácen daňovému subjektu, ani použit na úhradu jiného nedoplatku, a to pouze do výše tohoto přeplatku, i když je nižší než 100 Kč.

(3) Obdobně jako podle odstavce 2 se postupuje, pokud je žádost podána osobou, která provedla úhradu za daňový subjekt, prokáže-li tato osoba zřejmý omyl při úhradě a nemá-li současně na svém osobním účtu nedoplatek; v případě existence takového nedoplatku, správce daně převede přeplatek na nedoplatek na osobním účtu osoby, která provedla omylem úhradu za daňový subjekt.

(4) Nelze-li žádosti vyhovět, vydá správce daně žadateli potvrzení o došlé platbě a o totožnosti daňového subjektu, na úhradu jehož nedoplatku byla v důsledku jím způsobené chyby zaevidována.

Komentář:

Správce daně je povinen každou platbu přijmout. Pokud tedy daňový subjekt hodlá např. platit daň z příjmů a omylem uvede místo svého účtu účet jiného daňového subjektu (např. svého dodavatele apod.), správce daně nezkoumá vůli daňového subjektu a platbu připíše na osobní účet tohoto daňového subjektu, kde s ní nakládá postupem podle § 152, resp. § 154. Tomu, kdo za daňový subjekt platbu uhradil, nelze tuto platbu vrátit; v zá-

koně je však řešen i postup při oprávněné reklamaci chybné platby daně na účet správce daně ze strany poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb, a v případě, kdy provede úhradu jiná osoba než daňový subjekt ve zřejmém omylu. V případě, že daňový subjekt, který úhradu provedl ve prospěch jiného daňového subjektu, požádá správce daně o vrácení platby, lze ji vrátit pouze tehdy, pokud sám nemá na svých daňových účtech nedoplatky. Za podmínek stanovených v zákoně lze vrátit platbu poukázanou zřejmým omylem poskytovatele platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb. V těch situacích, kdy nelze vrátit určité osobě prostředky, které uhradila, aniž se jednalo o její daňový nedoplatek, vydá správce daně této osobě potvrzení. Tato osoba může řešit věc k tomu příslušnými právními prostředky s daňovým subjektem, který by získal neoprávněný majetkový prospěch. Speciální pravidlo se uplatní v případě úhrady nedoplatku ručitelem (§ 172).

K otázce omylu lze přistupovat z různých hledisek. Proto se také rozlišování omylu děje na základě různých kritérií. Tradiční rozlišování omylu z hlediska jeho věcné působnosti, tj. na omyl v jednání (error in negotio), omyl předmětu právního jednání (error in objecto) a omyl v osobě (error in persona) má z hlediska interpretace české právní úpravy význam pro rozlišování omylu v rozhodující okolnosti (podstatný omyl) a omylu o vedlejší okolnosti (nepodstatný omyl). Týká-li se omyl (nesprávná představa) těchto okolností, půjde zpravidla (tj. s ohledem na jejich relevanci v konkrétním jednání) o omyl podstatný. Při posuzování podstatnosti a důležitosti omylu jde o otázku kauzality. Konkrétně je třeba se ptát, zda by jednající tento projev z hlediska subjektivního (tj. při znalosti skutkových okolností) a z hlediska objektivního (při rozumném hodnocení případů) neuskutečnil nebo uskutečnil jinak. V prvním případě jde o podstatný omyl, v druhém případě jde o zřejmě méně podstatný, nebo dokonce nepodstatný omyl. Je proto třeba vždy zjistit, co jednající skutečně projevil, tj. obsah jeho projevu, poté je relevantní otázka, co chtěl jednající projevit, tj. je třeba zjišťovat, jakou vůli skutečně jednající měl, a tedy co myslel, že projeví. Konečně je třeba navzájem porovnat skutečný projev a pravou (chtěnou) vůli. Proto je třeba zjišťovat, čeho se omyl týkal, tj. závažnost okolnosti, která je obsahem právního jednání a konečně zjišťovat, jakým způsobem omyl jednajícího vznikl a kdo jej způsobil (původce omylu). Blíže k otázce omylu viz § 583 a násl. občanského zákoníku.

Judikatura:

Rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2006, č. j. 7 Afs 162/2004-57: „Je-li platba daně z převodu nemovitostí učiněna subjektem odlišným od daňového dlužníka, postupuje správce daně dle ustanovení § 59 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, s tím, že provedenou platbu daně přijme a nakládá s ní stejným způsobem, jako kdyby ji zaplatil dlužník. Bylo-li určeno, že platba má být použita na úhradu daně z převodu nemovitostí, správce daně při úhradě této daně postupuje dle ustanovení § 59 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, které zakotvuje zásadu priority uhrazení, tedy určení závazného pořadí při uhrazování daňových povinností. Vzhledem k okolnosti, že se jedná o zákonem stanovený postup, daňový subjekt může sám rozhodovat pouze o tom, na kterou daň se má jeho platba použít, nikoliv však o tom, zda z ní bude uhrazena daň, nejstarší nedoplatky na dani aj.“

Rozsudek KS v Brně ze dne 26. 10. 2009, č. j. 30 Ca 62/2008-50: „Provedl-li žalobce platbu za jiného daňového dlužníka, je nutné aplikovat § 59 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., a proto mu nemohl vzniknout přeplatek ve smyslu ust. § 64 cit. zákona. Žalobce provedl platbu za jiného dlužníka, a tudíž nelze dospět k závěru, že se jednalo o plnění bez právního důvodu, a rovněž nebylo prokázáno, že se tak stalo v důsledku zřejmého omylu, což by zakládalo právo na vrácení zaplacené částky.“

Rozsudek KS v Ústí n. Labem ze dne 22. 4. 2008, č. j. 15 Ca 41/2008-31: „Zákon o správě daní a poplatků obsahuje rozdílné podmínky pro vrácení platby učiněné omylem pro banky, spořitelny a úvěrní družstva nebo držitele poštovní licence na jedné straně a pro toho, kdo zaplatil za daňového dlužníka, na straně druhé. V žádném případě nelze zákonem stanovené podmínky pro jednotlivé okruhy žadatelů zaměňovat nebo směšovat. U toho, kdo zaplatil za daňového dlužníka, zákon stanovuje jako podmínku pro vrácení platby pouze prokázání zřejmého omylu při úhradě a neexistenci vlastního daňového nedoplatku.“

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 23 Cdo 2511/2009-216: „Omyl ve vůli je právně významným, tj. má za následek neplatnost právního úkonu jen tehdy, jestliže právní úkon učinila jednající osoba v omylu vycházejícím ze skutečnosti, jež je pro učiněný právní úkon rozhodující (podstatný) a bez níž by k právnímu úkonu, jaký je uzavřen, nedošlo, a osoba, které byl učiněný právní úkon určen, tento omyl buď vyvolala (např. uvedením nepravdivé skutečnosti, která byla rozhodující pro jednání druhé strany), anebo jej sice nevyvolala, avšak o omylu v době učinění právního úkonu věděla či vědět musela (muselo jí to být – objektivně vzhledem k okolnostem případu posuzováno – zřejmé), a vzdor tomu druhou stranu na omyl neupozornila. Omyl je u právního úkonu rozhodující (podstatný), a tudíž činí právní úkon neplatným, týká-li se jeho právního důvodu (tj. vůle jednající osoby byla zaměřena k jinému právnímu úkonu), jeho předmětu (a to buď totožnosti předmětu, anebo podstatné vlastnosti předmětu), osoby, popř. některé jiné skutečnosti, která byla pro učinění právního úkonu podle projevené vůle subjektu. Neplatnost právního úkonu je v těchto případech § 49a omezena s ohledem na právní jistotu občanskoprávního styku pouze na rozhodující (podstatný) omyl.“

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. prosince 2002, sp. zn. 30 Cdo 1251/2002: „O omluvitelný omyl nejde, pokud mýlící se osoba z nedbalosti nevyužila možnost ověřit si skutečnosti rozhodné pro uskutečnění zamýšleného právního úkonu, tedy měla-li možnost se takovému omylu vyhnout vlastní pečlivostí při seznámení skutečností pro uskutečnění právního úkonu rozhodujících.“

§ 166

Den platby

(1) Za den platby se považuje

- a) u platby, která byla prováděna poskytovatelem platebních služeb nebo provozovatelem poštovních služeb, den, kdy byla připsána na účet správce daně, nebo
- b) u platby prováděné v hotovosti u správce daně den, kdy úřední osoba platbu převzala.

(2) Poskytovatel platebních služeb, u něhož je veden účet správce daně, je povinen sdělit správci daně bezúplatně údaje nezbytné k identifikaci platby a příkazce, jakož i další zpřesňující údaje o příkazci v případě nejasných plateb. Stejnou povinnost plní i provozovatel poštovních služeb přímo nebo prostřednictvím zúčastněného poskytovatele platebních služeb.

(3) Provozovatel poštovních služeb, který přijal platbu k úhradě poštovním poukazem, ji předá k provedení převodu poskytovateli platebních služeb, který vede jeho účet, do 2 pracovních dnů ode dne, kdy platbu přijal; pro další převod této platby se uplatní lhůty podle zákona upravujícího platební styk.

(4) Pokud provozovatel poštovních služeb nedodrží lhůtu podle odstavce 3, uhradí správci daně úrok z prodlení podle jiného právního předpisu

(5) Úrok z prodlení uhrazený správci daně podle odstavce 4, je evidován a dále spravován jako příslušenství daně.

Komentář:

Dnem platby již není den, kdy bylo odepsáno z účtu daňového subjektu, ale u plateb prováděných poskytovatelem platebních služeb je to den, kdy bylo připsáno na účet správce daně. Podobná úprava již existovala v zákoně o správě daní a poplatků od 1. 11. 2009, ovšem s tím rozdílem, že rozhodný byl den připsání na účet poskytovatele platebních služeb správce daně. Příjemce platby zásadně tedy neodpovídá za prodlení, které je způsobeno převodem peněz. Daňový subjekt tak musí platbu uskutečnit s patřičným předstihem, nicméně tato změna nebude zásadně k jeho tíži, neboť je současně nově koncipován den, od něhož se uplatňuje úrok z prodlení, a to nikoli již ode dne následujícího po dni splatnosti, ale až od pátého pracovního dne následujícího po dni splatnosti (§ 252). Tím je kompenzována doba, kte-

rá je stanovena poskytovatelům platebních služeb pro provedení převodu prostředků. Dojde-li k porušení povinnosti poskytovatelem platebních služeb, daňový subjekt má vůči němu nárok na náhradu takto vzniklé škody. U platby uskutečněné v hotovosti nebo šekem je dnem platby den převzetí úřední osobou.

V případě částek odesílaných správcem daně je dnem platby den poukázání, tj. den odepsání z účtu správce daně. V případě platby úhrady daně přeplatkem na jiné dani se uplatní postup dle § 154 a § 155. O převedení přeplatku, jehož výše přesahuje částku 1 000 Kč, se daňový subjekt vyzoomí. Za den úhrady nedoplatku převodem přeplatku se považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku, pokud tento nastal po dni vzniku nedoplatku; jinak den vzniku nedoplatku (§ 154 odst. 5). Daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně, u něhož má vratitelný přeplatek, o použití tohoto přeplatku na úhradu nedoplatku, který má u jiného správce daně, nebo na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu u téhož nebo jiného správce daně. Je-li této žádosti vyhověno, považuje se za den úhrady nedoplatku den, kdy došla žádost správci daně (§ 155 odst. 1). V případě vrácení přeplatku se za den poukázání vratitelného přeplatku považuje den, kdy došlo k jeho odepsání z účtu správce daně. Vratitelný přeplatek poukazuje správce daně v české měně ve výši, v jaké byl evidován, a to bezhotovostním převodem na účet vedený u poskytovatele platebních služeb nebo poštovním poukazem; v případě bezhotovostního převodu na účet vedený u poskytovatele platebních služeb mimo území států Evropské unie hradí náklady převodu daňový subjekt (§ 155 odst. 6).

Za překročení lhůty k provedení převodu finančních prostředků provozovatelem poštovních služeb je tento povinen správci daně zaplatit úrok z prodlení. Výše úroku z prodlení je stanovena nařízením vlády č. 142/1994 Sb. ve znění č. 163/2005 Sb., resp. č. 180/2013 Sb. a odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o osm procentních bodů. Správci daně se převádí rovněž úrok z prodlení, který provozovateli poštovních služeb uhradí poskytovatel platebních služeb za nedodržení lhůt podle zákona upravujícího platební styk. Zákon č. 284/2009 Sb., o platebním styku, však vznik takového úroku neupravuje, porušení zákona, tj. i způsobené prodlení v převodech je posuzováno jako správní delikt (viz § 125 a násl. cit. zákona) a je sankcionováno pokutou, kterou ukládá ČNB; v tomto směru je odst. 4 a 5 částečně bez významu.